

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.071 van 2 april 2004
in de zaak A. 98.264/X-9951.**

In zake : 1. de n.v. CONSULTANCY A.G.,
 2. André VANDEPUT,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. CONSULTANCY A.G. en André VANDEPUT op 11 december 2000 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 6 september 2000 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur waarbij aan de verzoekende partijen een voorstel tot vergelijk wordt geweigerd overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening voor een vijver op een perceel gelegen te Hasselt, Schotelstraat 86, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 13/d, 13/l en 13/x;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 30 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. KNAEPEN die, loco Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat op 6 september 2000 de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aan de verzoekende partijen het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.), weigert; dat dit de bestreden beslissing is;

Overwegende dat de verzoekende partijen wat de rechtsmacht van de Raad van State betreft, in hun verzoekschrift betogen dat de weigering van vergelijk uitgaat van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur die beschouwd kan worden als een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de weigering van vergelijk een uitvoerbare administratieve rechtshandeling is daar zij rechtsgevolgen teweegbrengt zonder dat de inbreng van een rechterlijke instantie te dezen is vereist, dat de artikelen 158 en 159 D.R.O. een koppeling introduceren tussen het vergelijk enerzijds en de regularisatievergunning anderzijds, dat aangezien het niet meer mogelijk is een regularisatievergunning te verkrijgen zonder eerst een vergelijk te verkrijgen, moet worden afgeleid dat de Raad van State bevoegd is om zich uit te spreken over de onwettigheidsgrievens ten aanzien van de weigering van vergelijk;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij wege van exceptie de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een weigering van vergelijk;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord in essentie repliceren dat de onder de gelding van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: coördinatiedecreet) 'vaststaande' rechtspraak van de Raad thans niet meer kan worden getransponeerd naar huidige casus;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie concluderen wat volgt :

" dat - in toepassing van de toen geldende artikelen 158-159 DRO - de vergelijk- en regularisatieprocedure als één langgerekte hybride procedure dient beschouwd te worden met als uiteindelijke doel het bekomen van de regularisatievergunning. De beslissing tot weigering van vergelijk kan niet beschouwd worden als behorende tot de uitoefening strafvordering om de eenvoudige reden dat er nog geen strafvordering werd ingesteld. De bevoegdheid van Uw Raad om te oordelen over betwistingen inzake de weigering van vergelijk wordt bijgevolg allerminst uitgesloten door de bevoegdheid van de strafrechter om - eens de strafvordering regelmatig aanhangig is gemaakt - uitspraak te doen over de herstellvordering";

Overwegende dat de verwerende partij niets wezenlijks toevoegt aan hetgeen zij reeds heeft uiteengezet;

Overwegende dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. (thans : artikel 158, laatste lid, D.R.O.) volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk - thans transactie geheten -, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent één van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van "het vergelijk", op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van het herstel van het bouwmisdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de rechter van de rechterlijke orde bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de rechtsmacht van deze rechter die van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde was in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet volstaat om de Raad van State bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een eenzijdige

administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet volstaat om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat het de Raad van State niet toekomt van het beroep tot nietigverklaring van de weigering van vergelijk kennis te nemen; dat de exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen; dat het beroep niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift vragen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof:

"Schenden de artikelen 158 en volgende en artikel 193, §2 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij het decreet van 26 april 2000, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wanneer uit de samenlezing van die artikelen zou blijken dat de toepassing van de nieuwe regularisatieprocedure, zoals voorzien door het decreet van 18 mei 1999 houdende de ruimtelijke ordening, op hangende regularisatieprocedures bij de Minister, conform de bepalingen van het Coördinatiedecreet, zou meebrengen dat de aanvragers niet langer gerechtigd zijn op een uitspraak in hoofde van de betrokken minister, in acht genomen de dubbele ongelijke behandeling van categorieën van aanvragers, met name (1) enerzijds de aanvragers van regularisatieaanvragen die dateren van vóór 1 mei 2000 en afgehandeld zijn voor deze datum en anderzijds deze aanvragers wier aanvraag niet is afgehandeld op 1 mei 2000, en (2) enerzijds de aanvragers van een gewone aanvraag in de gemeente die nog niet voldoet aan de eisen gesteld in artikel 193, §1 DRO waarop de procedureregels van het DROG van toepassing blijven en anderzijds de aanvragers van een regularisatieaanvraag in die zelfde gemeente waarop de procedureregels van het DROG niet onverkort van toepassing zouden zijn, onafgezien de datum van indiening van die aanvragen?";

Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollège waarvoor een vraag over de schending door een decreet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe echter niet is gehouden wanneer de zaak niet door de Raad kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat te dezen de reden van niet-ontvankelijkheid van de vordering niet is ontleend aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het instellen van voornoemde vraag; dat deze uitzondering te dezen van toepassing is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.